

Balaton körüli kerékpártúra Beszámoló

Szeretek biciklizni. Ennek egyenes következménye, hogy előbb utóbb sort akartam keríteni a Balaton körbe tekerésére. Ehhez az egyesületünkben társakat is találtam. A kisebbik fele már meg volt, de az egész teljesítése május első hétvégéig váratott magára. Öten indultunk útnak Veszprémből reggel 8 órakor a szokásos biciklis gyülekező helyről, az almádi úti benzinkúttól. Szentkirályszabadján kiegészült csapatunk a 6. fővel. Jó tempóban tudtunk haladni, nem volt nehéz, mert enyhén lejt a terep. Visszafelé még nem tudtuk, hogy ezen az útvonalon viharos, olykor orkán erejű széllel szemben kell tekernünk. A szél olyan erős volt, hogy időnként le kellett szállni, mert úgy éreztem, egyhelyben tekerek.

Viszonylag korán eljutottunk az első napi szálláshelyünkre, Révfülöpre. Azért jól esett leszállni a kerékpárról, s elfoglalni a házunkat. Utólag ez bizonyult a 2. legnehezebb napnak. A fáradság nem szegte kedvünket, Révfülöpöt megnéztük. A rózsakert még csak zöldellt, viszont megegyezkedtünk, ha gyalog jövünk erre, feltétlenül a virágzás időszakában.

Egység és Egység a Természettel Egyesület

A vendéglő teraszáról szemeltünk a lentről is szép kilátóval, majd közösen lebeszéltek Ilikét, hogy most nem megyünk fel rá. Majd legközelebb, ígértem meg neki személyesen.

A mobilházban kényelmeset aludtunk. Másnap reggel, sóhajtozva gondoltunk az előttünk lévő távra. Sójajunk elsősorban azon testrészeinknek szólt, amellyel rá kellett ülnünk a nyeregbe. Ez a szakasz volt a leghosszabb a 4 nap közül – 100 km. Cserébe viszont szinte végig sík vidéken tekertünk. A Balatonnak arról a feléről sokkal szebb panorámát csodálhattunk meg. A hegyek szépen rajzolódtak ki, Feri persze térkép nélkül tudta sorolni a nevüket. Majd dél körül menetrendszerűen elborult az ég, de mi ekkor már Balatonmárián ültünk egy fagyizóban, ahol alig tudtunk választani a fagyik közül. Ide is visszatérünk gyalogtúránk alkalmával – mondogattuk egymásnak, vagy inkább még egyszer tekerünk.

A csöpörgő esőben még enni is megálltunk útközben, majd már egyfolytában tekertünk Balatonszemesig. Na de addig, amíg odaértünk, Balatonlelle mindenki agyára ment. Azt hittük már soha sem érünk ki. Ott vagyunk már? Kérdeztük mindig a Ferit. Aztán egyszer csak ott volt a kemping bejárata. A kerítés mellett tekerve ismerős hangok üdvözöltek bennünket. 4 további túratársunk, akik gyalogoltak a Balaton körül 2 napot, így egy éjszakát közösen töltöttünk el a szálláshelyen. A vasút közvetlenül a házak mellett ment el, de éjjel mi semmit nem hallottunk belőle.

Aggódtunk, hogy milyen lesz reggel nyeregbe szállni, de úgy látszik, érzékeny felünk beletörődött, hogy egész nap a kemény nyeregben kell ücsörögnie. Inspirált még bennünket az előttünk lévő táv rövidege is. 40 km-t kellett teljesítenünk Siófok - Szabadiig. Itt vártak bennünket gyalogos túratársaink, hogy együtt bemenjünk a fürdőbe. Ők előbb odaértek - s mivel rossz idő volt, ez másnak is eszébe jutott - így sajnos nem egyszerre jutottunk be. Ők már jöttek el, amikor mi végre bemehettünk. Nekünk a fürdőben eltöltött idő a nap, sőt az elmúlt 3 nap megkoronázása volt. A meleg víz, a szauna-jakuzzi, az úszógumival való csúszdázás hab volt a tortán. Annál is inkább, mert Siófok Aranyparton már nyitogatnak a büfék, éttermek. S az egyikben – találomra kiválasztva, fantasztikus kulináris élvezetben volt részünk. Lepényt ettünk mindenféle földi jóval megtöltve, majd erre ráfejelve tarkedli valami isteni finom szósszal leöntve. Az ár nagyon barátságos volt, az eddig tapasztaltakhoz képest. Az élvezetről nem is beszélve. (recept persze elkérve)

Amikor kijöttünk a fürdőből a feje tetejére állt a világ. Vihar volt, ami éjjel még csak fokozódott. Reggel megnéztük a Balatont. Sosem láttam még ilyennek a vizet. Hatalmas hullámok, földönkívüli zöld szín, a partra másfél méterre, s ugyanolyan magasra felcsapó tarajos hullám félelmetes szépsége ámulatba ejtett bennünket. 2 óra alatt hazafújt volna bennünket a szél, de végig szembefújt egészen hazáig, végig a hátralévő 50 km-en. (Így ez a nap elnyerte a „megtisztelő” legnehezebben teljesíthető napi tekerés címet)

A legkeservesebb Balatonalmádi - Szentkirályszabadjáig tartó út volt. A Pinkóczi csárdát még soha sem vártam ennyire, hogy meglássam, mint most. Akkor még azt hittem, hogy ennél nem lehet rosszabb. Tévedtem. Innét Szentkirályszabadjáig még keservesebb volt az út. A szembe szél olyan erős volt, hogy néhány helyen számomra szinte lehetetlen volt a tekerés. Irénke meghívása tartotta bennünk a lelket, hogy az utolsó 5 km előtt meghív bennünket egy forró kávéra. S valóban a fél óra kávészünet, a forró, habos, fahéjas kapucsínóval – maga volt a Kánaán. Majd 6. társunktól búcsút véve, mi is hazafelé vettük utunkat. Rádadásul a szél olyan irányból fújt, hogy a kerékpár út melletti fasor elfogta a nagy

Egység és Egység a Természettel Egyesület

részt, így könnyebben ment a tekerés – vagy már nagyon éreztük az otthon hívó szavát. És egyszer csak ott voltunk a közös indulási pontnál. Érzékeny búcsút vettünk egymástól.

Most következzenek a számok:

Útvonal: Veszprém – Balatonfüred – Révfülöp – Keszthely – Balatonszemes – Siófok – Balatonkenese – Balatonalmádi – Szentkirályszabadja - Veszprém: 248 km

Szakaszok: 60 km – 100 km – 40 km – 48 km

Időjárás: 1-2 nap: napos, enyhén felső, futó, szemerkélő eső (20 perc)

3. nap: szemerkélő eső, este, éjjel vihar

4. nap: orkán erejű szembeszél

Kedv: kitűnő

Veszprém, 2014. május 10.

Stéger Ildikó
egyesület elnöke